

ACC. N:R. M. 7235: 1-9.

Landskap: Småland ..... Upptecknat av: Edith Österlund
Härad: Västbo ..... Adress: Soc 5, Hillerstorp
Socken: Kulltorp ..... Berättat av: Emma Österlund
Uppteckningsår: 1941 ..... Född år 1869 i: Kulltorp

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Kvinnor gick omkring och lagade
lerfat. s. 1-3

Toppare. s. 3

Skware, som var skrytarn. s. 4-9

Skriv endast på denna sida!

ACC. N.R. M. 7235 : 1. 2

Landskap: Småland
 Härad: Västbo
 Socken: Kullbryg
 Uppteckningsår: 1941

Upptecknat av: Edith Osterlund
 Adress: Bot 5, Kullbryg
 Berättat av: Emma Osterlund
 Född år: 1862 i Kullbryg

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

På 1860-talet gick Eva i Västbo, Kullbryg omkring och lagade becket åt socknens folk. Dessa lagades med beck som Eva byggde av björkknivar. Detta tillgick sålunda: Hon tänkte i värdeliten som hon skulle använda för ändamålet så att det skulle ihop sig och fick inte bli en för mycket i det. På kringade byggnaden av beck (= becket). Däremot i gårdarna fick

Skriv endast på denna sida!

hjälpas leva allt tryggare efter
barnens anvisningar. Det
var nog med tuggningen
vilket tog lite tid. Så tog
hon fram en syl in sin
björstelfrika beredd vil
i det jag kom skulle laga
på båda leitarna stark bech
på jakets bröstbyxor satte
den så intill varandra tog
järnkäid och trädde genom
kålen tog så upp en tång
och surdde trändandarna på
jaketts baksida. Lade också
bech i bröstkålen så det
blev riktigt tjätt och så
var jaket lagat. Så gick
hon ut och är in och

lagade gäst och andra ler-
hail. Betalningen blev kanske
lite snar och lite brist och
svvel med hem i ett knyte.

Var det på viken och out om
spammil hos de fattiga
kanske kom gick en kyppe
eller en halv kyppe var-
re med sig hem till kon.

Ty Elias och Eva brukade
ett stug under prästgården
Elias var hennes man. Eva
var både ärlig och arbet-
sam så var gick hon hjälps
där kom gick fram. Och
vid var hon mitt i sin
fästingdom och hade god bevin
hade kom överallt i socknen.

Elias murade källare åt
 byggnadsfolk, men han var
 inte så väl tälad, ty han
 var så högfärdig. På en gång
 på 1860-talet byggde han
 i Hikkult Kävring, på gjutva
 gästgivaregården, där skulle
 han muras en källare.
 Gästgivaren Jonas Hansson
 höll däri med till folket
 tyckte Elias var för tanklös
 så tog en 4-skillingsskaka
 och lade upp på bordet
 var gång man skulle äta
 men smakade den inte utan
 lade undan den till västa-
 mäl (= måltid) då den kom fram
 igen. Detta retade gästgiva-

LUNDS UNIV.
 FOLKMINNES-
 ARKIV

"Den
 del av
 offentlig-
 gräs V!!"

ACC. N.R. M. 7235:5.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ken som i sin tur böjades
blandas Elias arbete med
källaren och kasserade
jettarna. Då blev Elias
arg och sade: "Jag har murat
sjuum tusende källare
(=källare) men jag har aldrig
murat så samre män-
viska än de!"

Vid ett tillfälle vistades
Elias i Långd, Burgå, för
att mura en källare. Då
han varje dag talade till
sina handlangare om sin
Eva i berömmande ordalag.
"Se min Eva hon är inte
så skön men hon är så
därlig!" Så en dag kom det

en symmetriska enkelt klädd
kvinnas som luktade besk
länga vägar till Elias med
mat. Då kunde inte lukt-
långarna begripa sig utan
sporde honom om det var
hans hustru. Då blev gill.
"Ja", sade Elias, "det var bara
en som min hustru hade
kjort." "I alla fall var det
Eva som varit hos honom
med mat. En annan dag
sade han: "Jag tycker mig
se henne på jätterns böja
där hemma." "Kan du så stor
guld, sade arbetarna? Ja ja,
visst har jag det, i samlingen
hade han ett arrendetings

ACC. NR. M. 7235:7.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Som kunnades fiddle en ko och
Ljungen värde ända in
joi kunnarna. En gång på
varen skulle han det att
titta fider till kon men
många gånger kom han till
och blev nekad, ty man
undgjorde sig över hans
knytt: Då sade Elias: Nej
viltar det men kon lider!

Elias brukade också göra
vårskypstun varfor han bruk-
ade kjoja virke av snicker-
ren Anders i Åbo, Kullby.
Han sade sig vilja kjoja men
han betalade det aldrig, var-
for Anders sade till honom
att han gick virket! Nej.

Sade Elias, jag tigger inte!
Anders trodde han skulle
gå Elias att tacka så
han gav honom en kato-
spann jag också en gring.
Det ska jag betala. Sade
Elias i sin vanliga högmö-
da ton. Det behöver du
inte du får rågen, sade
Anders. Elias svarade inte
utan tog rågpåsen och gick.
Då gick Anders ut efter
honom och ropade: Elias,
du får säcken me! Du be-
höver inte bära hem en!
Då vände Elias sig om och
sade: Jag skall betala allt-
sammans vid tillfälle.

Men Anders som kunde att
han skulle få tack, fick
inte det en gång och pengar
fick han heller inte, vilket
han också visste. Elias var
aldrig hem saken heller.
Och krigsänd och fattigdom
voro ^{hans} stora följeförnämne
livet ut. En bockade fet
och kunde en dotter, i vilket
också, vilken och brukade
sälja skyttlar då han
brukade omkring i gårdar
m.m. Sedan gifte han sig
med en väskyttelmakare
re, vilken i sin tur var
ungefär lika krigsänd som
Elias på sin tid.